

DRUHÁ KAPITOLA

MOLUCCOVI DEDIČIA

„Ja, Molucco Osborne Mortimer Wrathe, pri dobrom duševnom i telesnom zdraví...“

Pána Mizzena prerušil krátky smiech madam Kettlovej a starý muž zdvihol pohľad od zvitku. „Vraj duševné zdravie! To mi vôbec nepripomína muža, ktorého som takmer celý život poznala.“

Pán Mizzen sa zhovievavo usmial a začal odznovu. „Ja, Molucco Osborne...“

„Počkať!“ Trofey Wrathová zdvihla pravicu, a keď Mizzen opäť prestal čítať, stiahla si čiernu rukavicu. Advokáta takmer oslepil pohľad na jej vyleštené zlaté prsty a žiarivé rubínové nechty a zarazene civel pred seba. Trofey využila výhodu a pokračovala: „Som presvedčená, že ak preskočíte tie úvodné formality, nik vám to nebude zazlievať.“ Obrátil sa k nej celý rad šokovaných tvárí, no Trofey nepoznala rozpaky. „Ako som už povedala, zúri vojna.“

„Bez ohľadu na vojnu,“ odpovedal jej pán Mizzen, „treba zachovať isté predpisy.“

Barbarro sa rozhodol podporiť manželku. „Trofey má pravdu,“ povedal. „Začali sme neskôr a niektorí z nás sa majú dnes večer zúčastniť na zasadnutí vojnovnej rady v priestoroch Pirátskej akadémie.“ Barbarro pozrel na Cate, potom znovu na pána Mizzena.

„Podľa mňa chceme všetci opustiť vašu ctenú kanceláriu o nejakej slušnej a plavebne priaznivej hodine.“

„V poriadku,“ vzdychol starec. „Prejdem teda k veci, keď inak nedáte.“ S chladným odstupom si cez okuliare premeral svojich poslucháčov. „Takže si prečítame, kto čo dostane. Napokon, preto ste sa tu zhromaždili, všakže?“

Nastalo rozpačité ticho, kým pán Mizzen prebehol zrakom po zvitku a znovu začal čítať.

„Mojej drahej Matilde Kettlovej, tej najkrajšej a najvzrušujúcejšej siréne, akú som mal tú česť poznať počas svojich plavieb po všetkých siedmich moriach. Bohyni, ktorá mi po celé tie roky bola viac ako útechou a balzomom na dušu. Matilda, áno, tebe odkazujem päť miliónov...“

„Päť miliónov!“ zvolala Trofey. Barbarro sa však na jej nemilé prekvapenie zubil od ucha k uchu a Pralinka sa usmievala tiež. Matilda stratila reč. Zvlhnutými očami sledovala pána Mizzena, ktorý pokračoval.

„Dúfal som,“ čítal ďalej, „že spolu strávime jeseň života, drahá moja, a spolu aj minieme tie peniaze, ale ak sa už raz situácia vyvinula inak, niet dôvodu, prečo by si si nemohla vychutnávať komfort a potešenie, aké ti aj zo záhrobia môžem ponúknuť. Len ľutujem, že si s tebou nemôžem pripíť ustricovým šampanským na našu spoločnú budúcnosť.“

„Aj ja ľutujem,“ smrkla Matilda a vďačne prijala od Pralinky vreckovku.

Pán Mizzen očervenal a čítal ďalej: „Najkrajšie dni a... ehm... noci som strávil s tebou, milovaná. Nezabudni tie peniaze rozhádzaj rovnako bezhlavo, ako by som to urobil ja sám!“

Pri poslednej vete sa Matilda hrdelne zasmiala a prikývla. Pralinka zovrela v dlani prsty madam Kettlovej. „Vedela som, že sa o vás postará,“ šepla.

„Vždy sa o mňa svojim spôsobom staral,“ odpovedala Matilda a stisla jej ruku.

Pán Mizzen prehovoril úradným tónom: „Molucco presne neuviedol, komu chce po smrti zveriť svojho obľúbeného krotkého hada Zúbka, no zdá sa, madam Kettlová, že tú otázku ste už vyriešili.“

„Isteže,“ pritakala. „Zúbok bude mať v mojej krčme vždy domov.“ Volňou rukou nežne pohladkala plaza po šupinách. „Ja a Zúbok máme veľa spoločného. Aj ja som za svoj život neraz zvliekla kožu.“

„Dobre,“ vzdychol pán Mizzen. „Tu vidím, že Molucco vyhradil ešte desaťtisíc, aby uspokojil Zúbkove pomerne extravagantné stravovacie návyky.“

„Desaťtisíc?“ zhlbla Trofey, ale potichu, Postrakovi do ucha. „Na krmivo pre hada?“ Postrak sa uškrnul a pozrel na Matildu, ktorá opäť prikyvovala.

„Zúbok u mňa nikdy nebude mať núdzu o datle v mede ani o pistácie máčané v ružovej vode,“ ubezpečila advokáta.

Ten sa znovu zadíval do zvitku a energicky sa pustil do čítania. Barbarrovi zišlo na um, či sa pán Mizzen náhodou nepokúša napodobniť spôsobu nebohého Molucca.

„Moja loď *Diablo* mi bola roky domovom a patrila k tým niekoľkým stáliciam môjho života. Dlho som si lámal hlavu, kto ju zdedí, a rozhodol som sa odkázať ju svojmu synovcovi Postrakovi Wrathovi.“

Všetci traja prítomní Wrathovci natiahli uši, kým Mizzen pokračoval. „Postrak, dúfam, že sa na tejto lodi konečne staneš pirátskym kapitánom. Keby tak laná a staré dosky paluby alebo kanóny, ktoré na nich spočívajú, mohli rozprávať, moja stará galeóna by ti pošepkala more príbehov. Dúfam, že k nim za svojho velenia pridáš ďalšie! Dobre sa o loď staraj, synak, dô-

verujem ti a viem, že budeš konať tak, aby som na teba mohol byť hrdý.“

„Vďaka, strýko,“ zamrmlal Postrak. „Hoci by som dal prednosť lodi, ktorú neukoristili Vampiráti...“

„Predpokladám,“ prerušila syna Trofey a nadvihla si smútočný závoj, spod ktorého dosiaľ oslovovala pána Mizzena, „že k lodi patrí aj slušná suma peňazí.“ Ladovomodrými očami sa zadívala na právnika.

„Istotne k nej časom prídeme,“ odvetil Mizzen a odvrátil sa od nej. Začínal si toto stretnutie vychutnávať a dostával sa do tempa.

„Cate Morganovej, ktorá na mojej lodi slúžila toľké roky v rozličných funkciách a ktorej myseľ patrí k najbystrejším v celej tejto pirátskej generácii, odkazujem päť miliónov.“

„Aj jej zanechal päť miliónov?“ Trofey zovrela zlatými prstami manželovo predlaktie. „Počítaš, drahý? Nepáči sa mi, ako sa tie sumy vršia.“

„Cate,“ zopakoval zvýšeným hlasom pán Mizzen, „odkazujem päť miliónov, ale mám malú podmienku. Daroval som synovcovi Postrakovi svoju loď a zároveň dúfam, že na tej lodi konečne dospeje. Žiaľ, rahná a plachty z neho dospelého človeka nespraví. Na tú náročnú úlohu nestačia. Cate, poznal som ťa ako vynikajúcu zástupkyňu na palube *Diabla*. Preto ťa prosím, aby si znovu prijala túto funkciu a stala sa zástupkyňou mladého kapitána Postraka. Zotrvaj na tom mieste tri roky, to by malo stačiť, aby s tvojou podporou a radami postupne dozrel. Dúfam, že s ním zostaneš aj dlhšie, ale keby si sa rozhodla inak, peniaze dostaneš po troch rokoch, ktoré stráviš v jeho posádke.“

Barbarro sa rozosmial. „Prepáč, Cate, neuťahujem si z teba,“ vysvetlil. „Len mi zišlo na um, že môj brat bol až do konca obchodník.“

„A zostal ním aj v záhrobí,“ zamrmlala Cate. Cítila na sebe Postrakov skúmový pohľad i gánenie jeho matky. Určite odhadovali, na čo teraz myslí a ako sa cíti. Pre istotu na nich nepozre-la a sústredovala sa na pána Mizzena.

„Smiem si rozmyslieť, či Moluccovu ponuku prijmem?“ opý-tala sa.

Pán Mizzen prikývol. „Kapitán Wrathe na to pamätal. Vedel, že budete zvažovať za a proti.“

„Vraj za a proti!“ zavrčala Trofey. Pocítila na predlaktí varov-ný dotyk manželovej ruky a trochu sa zháčila. „No pozrimeže! Odkázal jej celý majetok len za to, že trochu okreše nášho syna.“ Barbarro mlčal, ale pritom myslel na to, že na Moluccovom mieste by bol za vzdelávanie Postraka ponúkol ešte vyššiu sumu.

„Svojmu drahému bratovi Barbarrovi,“ pokračoval pán Mizzen, „neodkazujem nič.“

Nič. To slovo sa odrážalo od stien miestnosti ako zablúdená guľka. Napätie a prekvapenie by sa takmer dalo krájať.

„Neodkazujem nič,“ zopakoval pán Mizzen, „pretože si rov-nako bohatý ako ja a na svete je dosť iných, ktorým moja pomoc prospeje. Verím, že mi to nebudeš vyčítať. Braček Barbarro, k najväčším žiaľom môjho života patrí, že sme tak skoro stra-tili nášho brata Porfiria. A k mojím najväčším radostiam patrí chvíľa, keď som sa ku koncu svojich dní opäť zmieril s tebou. Premárnili sme veľa času. Poučil som sa, hoci trochu neskoro, že krv je skutočne viac ako voda všetkých morí.“

Pán Mizzen sa nadýchol a Trofey sa opýtala: „Je tam niečo aj pre mňa?“

„Len tento odkaz,“ dôrazne odvetil pán Mizzen, odkašlal si a znovu sa vpravil do roly. „Moja drahá rodina, moji milovaní priatelia, ak ste doteraz dobre počítali – a ako niektorých z vás poznám, vôbec o tom nepochybujem –, už viete, že zostáva ešte

veľká časť môjho majetku, ktorú treba rozdeliť. Moji účtovníci potvrdia konečnú výšku sumy, ale ja sám odhadujem, že by sa mohla pohybovať okolo...“

„Dvadsiatich ôsmich miliónov!“ dokončila zaňho Trofey.

„Dvadsiatich ôsmich miliónov a osemsto tisíc,“ opravil ju s úsmevom pán Mizzen. „Nuž, ja toto bohatstvo, ktoré som roky zhromažďoval na moriach a oceánoch, odkazujem svojmu priateľovi Connorovi Tempestovi.“

Všetky oči sa obrátili k nemu. Postrak aj Barbarro mali v tvárach vpísané nekonečné prekvapenie. Trofey vyzerala, že o sekundu bude potrebovať lekársku pomoc. Madam Kettlová sa naradostene usmievala a Pralinka tiež. Catin výraz sa dal ťažko rozlúštiť. Pokiaľ šlo o Connora, netušil, ako sa má tváriť a čo povedať. Keď ho zavolali na toto stretnutie, očakával, že si odnesie nanajvýš nejaký symbolický darček na pamiatku. Jeho posledné stretnutie s Moluccom boli rozpačité a kapitán mu nedovolil zapochybovať, že ak aj niekedy boli priateľmi, ten vzťah dávno vzali vlny. A odrazu sa mal podľa pána Mizzena stať dedičom takmer tridsiatich miliónov! Tá suma bola natoľko vzdialená aj tým najodvážnejším výletom jeho predstavivosti, že celkom zmeravel.

„Connor,“ čítal z poslednej vôle pán Mizzen, „som presvedčený, že ťa to prekvapilo. Priznávam, že to prekvapilo aj mňa. Do môjho života si vstúpil úplnou náhodou a čoskoro si sa stal veľmi významným členom posádky. No stal si sa mi aj synom, ktorého som nikdy nemal. Keďže som k tebe cítil hlbokú náklonnosť, získal si tým nado mnou moc, akú iní nemali: moc raniť ma. A veru si ma aj raniť. Keď si ma požiadal, aby som ťa uvoľnil zo služby, mohol si mi už rovno prebodnúť srdce. Hneval som sa, tak ako neraz, keď sa mi osud odmietal podriaďiť. Spálil som tvoj sľub poslušnosti a zaprisahal som sa, že v mojom živote už nikdy nebudeš mať miesto.“ Mizzen sa odmlčal a odpil

si vody. Veľmi dobre si uvedomoval, že mu všetci visia pohľadom na perách.

„Nedokázal som ťa vypudiť zo svojho života, Connor, tak ako som si ťa nemohol vyhnať zo srdca. Chápem, prečo si chcel odísť, už vtedy som jasne rozoznal tvoj zmätok a výčitky svedomia, ba videl som ich ešte jasnejšie, než si to vtedy, odvážim sa tvrdiť, vnímal. Preto teraz vystieram ruku z hrobu a žiadam ťa, aby si mi podal tú svoju...“

„Mne stačilo,“ vyštekla Trofey a vyskočila na nohy. Z očí jej sršali blesky. „Je to fraška, absolútny výsmech spravodlivosti, blúznenie vyšinutej mysle starca, ktorého senilita priviedla do pazúrov tých najhorších pobehlic, podvodníkov a...“

Kým pátrala po ďalšej urážke, pán Mizzen ju stihol prerušiť. „Ubezpečujem vás, madam Wrathová, že váš švagor bol telesne i duševne zdravý, keď v prítomnosti mojej i pánov Mainbracea, Windvana a Splicea podpisoval svoju poslednú vôľu.“

„Dajte pokoj s tými fiškálskymi rečičkami,“ odfrkla si Trofey. „S manželom tento testament napadneme na všetkých súdoch, ktoré len existujú, na mori i na zemi...“

„Nie,“ prehovoril Barbarro a hrozivo sa vztýčil vedľa nej. „Nič napádať nebudeme. Ten majetok patrilo môjmu bratovi a on mal právo rozdeliť ho podľa vlastného uváženia. Rozhodol sa slobodne, a hoci s ním vo všetkom nesúhlasíme, musíme jeho vôľu rešpektovať.“ Podal ruku pánovi Mizzenovi. „Ďakujem vám, pane. Už skutočne musíme ísť. Musíme vyhrať vojnu a získať naspäť jednu loď.“ Pozrel na Postraka, ktorý poslušne vstal.

Trofey stála ako solný stĺp a neveriacky krútila hlavou. Barbarro však zovrel manželke zápästie a rezko ju viedol k dverám. „Pod so mnou, *min elskling*. Ponáhlame sa do Pirátskej akadémie.“

Postrak zaváhal, neisto sa usmieval na prítomných. Potom však vyštartoval k dverám, iba sa cestou zastavil pri Connorovi.

„Nuž, starý kamoš, zdá sa, že dnes je jackpot tvoj,“ uškrnul sa Postrak. „Gratulujem, Connor. Klobúk dolu! Na to, že ťa kedysi vylovili z vody ako nejakého potkana, si si parádne napchal vrecká lupom.“

Ešte žmurkol na Pralinku a s úškrnom vypochoďoval zo zasadacej miestnosti.